

Kozmos, drugic.

Posted by [Zakajstvo](#) on March 3, 2002, 15:42:45
213.250.14.108

Menim, da - glede na to, da se je diskusija zacela glede nacina, kako naj bi bil forum zastavljen - je digresija res v preveliki meri, da bi lahko utirali pot diskusiji pod istim naslovom; zato sklepam, da je vredno ustvariti novo temo (seveda se je to zgodilo ravno zato, ker ni diskurzivne restrikcije, kajned).

Glede kozmosa mi se vedno ni jasno, pri cem sva. Zakaj mi govoris o tem, da predpostavljam koncnost in da jemljem totaliteto po nepotrebem? Noch einmal: poskusil bom biti cimbolj luciden in transparenten: Ce jemljemo kozmos kot totaliteto (kot koncno, ker sem ze povedal, da neskoncnosti ne moremo zajeti v umu kot totaliteto - o tem sem ze pisal) tedaj GLEDE NA KOZMOS ni residuuma energije; znotrajsistemski residuumi se, kajpak, porajajo: ampak ravno to potrjuje perpetuum mobile, gibanje je le znotrajsistemsko in ravno zato se giblje totaliteta (GLEDE NA NJO SAMO) sama iz sebe. Gibanje pa, kot vemo iz fizike, je relativno (nekaj se giblje, ce gledamo iz nekega gledisca), kozmos pa nima drugega, iz katerega bi nekaj lahko gledali, marvec je on tisto, ki zajema vsako drugo. Zato konec koncev o gibanju totalitete, resda, ne moremo govoriti; ampak hotel sem reci, da se znotraj totalitete vse giblje (relativno), ce pa vzamemo to celotno zivahnost premikanja v celoti nima drugega, od katerega bi prejemale energijo, marvec mora nastajati sama iz sebe ali pa mora ze od vedno biti.

"Pojmu koncnosti je imantenten pojem neskoncnosti" - strinjam se. Jaz sem vperjal kriticno silo zoper tisti pojem neskoncnosti, kateremu ni imantenten pojem koncnosti in hoce biti koncnosti nekaj cisto-drugega.

"In tudi tvoja trditev, da domnevno neskoncnosti ni moč misliti, ni dober argument za to, da je ni." - Ne? Tisto, cesar ni mogoce misliti - ne obstaja. Lahko trdis nasprotno?

"pač proces, ne statična entiteta, kot bi jo rad mislil" - Ne gre za to, da sem jaz posiljeval in sem "hotel misliti" nekaj, kar se v resnici ne nahaja; marvec gre za to, da tudi ze ta proces (ali staticnost, mi je vseeno) vsebuje pojem, ki bi sele moral biti definiran. Neskoncnost je neskončni proces pristevanja. Logicna napacnost je tu razvidna.

Po drugi strani, to, da je ni moč dojeti, jo ravno potrjuje v svoji neskoncnosti; kajti šele če bi jo dojel kot neskoncnost, ne kot »ENO in KONČNO stvar« bi podal dober argument za to, da ne obstaja. - Ne. Strinjam se s tisto tvojo tezo o imanenci neskoncnosti v koncnosti. Ravno s podrtjem tiste kazem, da je ona "nasebna neskoncnost" nesmiselna in da vselej zapademo v koncnost; in obratno.

Če torej nimaš ničesar dostaviti ad 1.) in ad 2.), je »stvar razjasnjena«. - 😊- Najbrz si, tudi ko si to napisala, vedela, da bom imel se nekaj za pristaviti...

"Ne razumem pa, kako misliš to, da čas »ne teče«?" - Lahko gledamo iz neke taksne perspektive: da obstaja le razseznost in znotraj le-te razsezne reci, ki se gibljejo; to gibanje si pa s pomocjo fizikalnega casa razlagamo (analiziramo gibanje na dva faktorja: cas in prostor). Zato tek casa je odvisen od gibanja prostorskih teles. Hocem samo reci, da je tista teza o tem, da je neskončna

linija casa, po kateri se cas giblje linearno, precej vulgarna. Lahko razumemo cas in prostor kot isto stvar (kot se to pocenja v moderni fiziki, ce se ne motim).

P.S.: Če smo že pri »avtoritetah«, menim, da je Kant imel o (nes)končnosti vesolja povedati več kot Aristotel, verjetno si že slišal za njegove antinomije. - Najbrz. A nisem bral Kritike čistega uma. Metafiziko sem pa bral in v njej je tako ali tako locirano tisto, kar je lahko aplicirano kamorkoli (splosni liki in shemata misljenja in biti).

Re: Kozmos, drugic.

Posted by Taisha on March 4, 2002, 23:06:36 , in reply to "[Kozmos, drugic.](#)"
194.249.40.243

Prav, potem ni spora. Dejal si namreč naslednje:

1.»-če jemljemo kozmos kot končno totaliteto, v njem ni residuuma energije«
2.(»-če jemljemo kozmos kot neskončno totaliteto, v njem je residuum energije«(?)) – ne-ugovarjanje moji razlagi v enem prejšnjih prispevkov jemljem kot strinjanje)

3.»-ne vemo pa, ali je vesolje končno ali neskončno« (pustimo ob strani to, ali smo sploh gotovi, ali vesolje je totaliteta ali ne!).

Če preletimo te izjave, nisi pravzaprav povedal ničesar. Za podkrepitev tvoje teze št. 1 o vesolju kot 'perpetuum mobile' bi namreč moral še pokazati, da je vesolje končno (št.3). No, da ne bom nepravilna: povedano je nekaj, namreč to, kar sem pred tem povedala sama; ko nek sistem zamejimo, residuum je ali ni glede na to, če se zavedamo oz. reflektiramo, da za temi mejami je še nekaj »drugega«, se pravi, glede na našo zavest o končnosti oz. neskončnosti vesolja. Če menimo, da smo zajeli totaliteto sistema, ki ni v interakciji z nobenim drugim sistemom (to je lahko le sistem sistemov – kozmos), se nam bo seveda dozdevalo, da residuuma ni. Če pa menimo, da se nam je kljub ambicijam od te celote nekaj izmuznilo, bomo residuum priznali.

Ključno vprašanje je torej, ali res lahko kdaj zajamemo (z umom ali kako drugače) totaliteto množice vseh množic. Ne, ker bo vedno nekaj izven nje, ča ne drugo, mi sami, ki smo poslednji residuum.

*Da ne bo nesporazuma: ko govorimo o kozmosu, govorimo o sistemu sistemov, množici vseh množic, mar ne? Kolikor te razumem, je odgovor pritrdilen, s tem, da si si ti pač namislil neko pomagalo v obliki »končnega pojma neskončnega«.

Zato ne moreš reči »če jemljemo totaliteto vesolja kot končno...« ker je ravno v tem srž problema: ali vesolje je končno ali ne – in temu se ne moreš ogniti z izjavami tipa »ker ga ne moremo dojeti kot neskončnega, se bomo od sedaj o njem pogovarjali kot o končnem, ne glede na to, kakšno je dejansko...« - in potem pozabiti, da je bila to le predpostavka, ki zato ne dovoljuje zaključevanja.

Če se lotim iz drugega konca. Problematizirati bi se dalo trditev, da um ne more dojeti kozmosa kot neskončnega (tudi, če bi temu bilo tako, to še ne bi bil dokaz, da dejansko je neskončno), kot končnega pa. Zadnjič sva se strinjala, da sta si končnost in neskončnost imanentni. Kako to potem izgleda, mar um dojame končnost »minus« imanentno ji neskončnost? Potemtakem niti končnosti ne zapopade. Kot spekulativni mislec se najbrž zavedaš, da bi se dalo na več načinov pokazati, da um prav tako kot domnevno ne more doumeti neskončnega, tudi končnega ne more.

Re: Kozmos, drugic. Na poti k definitivnemu.

Posted by [Zakajstvo](#) on March 5, 2002, 0:03:27 , in reply to "[Re: Kozmos, drugic.](#)"
[213.250.14.108](#)

Nacin, kako mi odgovarjas v postih (nacin, ki sem ga bil tudi jaz prevzel) - je vselej pikolovsko kriticen. Ce cesa ne vidim, kar si mi ocitala (ker je namrec tezko slediti celoti ocitkov - ki jih je vselej ogromno, ker, ocitno, je moja misel v fundamentu nekonsistentna -) mi takoj poreces, da se ocitno na "tiho strinjam", sicer bi ze odvrnil. Takisto pa bi lahko jaz rekel, da se tiho strinjas npr. z mojo nadvse logicno in, v kolikor je cisto logicna, brezprizivno dognano dejstvo, da je neskoncnost definirana kot neskoncni proces adicije pac nemisljiva. Nato sem tudi razlocno povedal, da izhajam iz (ne adekvacije, marvec) pripadanja biti misljenju in obratno; od tod, naprej, zagovarjam, da je sta "nemisljivost" in "nebit" v sorodu, kajti moras mi se pojasniti to umetnijo, kako je lahko neka stvar nemisljiva (in to ne zato, ker ne bi bili sposobni, ampak ker ne ustreza formalno-logicnim formam, ki predpisujejo sleherni lik misli, ki predpisujejo tiste edino mozne oblike misli) - in vseeno biva; namrec oba veva, da v zatrjevanju nemisljivosti stvar ze mislis. Protirecje, ki tu nastopi nam ne sugerira, naj opazimo temeljni prepad med mislijo in misljenim, marvec nam, obratno, pove, da je ta prepad le metafizicna fikcija in da sta misel in bit ze v svoji najbolj primarni konstituciji konstruirani v nekem izvornem sozitju.

Nato je jasno, da je tisto, kar imenujem "vulgarna neskoncnost" ne le nemisljivo, ampak kar NEOBSTOJECE in nasploh NESMISEL PAR EXCELLENCE. To je brezprizivno in menim, da tu ti sploh ni treba nicesar poreci, ker je to brezprizivno je teoretsko stvar ze opravljena; ce se pa spravis v ta nadvse tezaven boj, je tvoj protiigralec sama logika, oziroma, kolikor bos v protirecju - si bos protiigralec sama sebi; in v tolikanj je poraz ze določen.

Naprej pa to, da sem trdil koncnost kot edino mozno formo biti ni pomenilo, da sem jo trdil kot protipostavo nekemu njej nasprotnemu pojmu, to je, neskoncnosti; marvec sem zagovarjal, kot sem priznal, neko "dialekticno" opcijo, ki vsebuje neskoncnost in koncnost. Vprasanje: zakaj sem temu rekel koncnost, zakaj sem preferiral eno opcijo pred drugo? - Ce dam primer: Dobro se zavedam, da za definicijo gibanja potrebujemo mirovanje (ker le iz mirujocega objekta lahko opazujemo drugo, glede na to prvo neko gibajoce telo) - ampak kljub temu bom to poimenoval "gibanje"; ker cetudi potrebuje svoje dialekticno nasprotstvo je treba paziti, da se SE VEDNO UVIDI TEMELJNO RAZLIKO MED OBEMA (teza in antiteza STA CISTO NASPROTJE in NIMATA NIC SKUPNEGA - dialektika mora biti dovolj previdna, da prizna tudi ta aspekt). Zatorej je tam bila "koncnost" le kot protipostavka tisti "vulgarni neskoncnosti"; moja koncnost pa, ki je bila ze spocetka povsem reflektirana - vsebuje tudi pojem neskoncnosti. Je koncnost, ki je presegla pojem drugega; drugobit, drugost je, po "vulgarni neskoncnosti" ravno tisto, kar mora koncnost zasesti, da bo prisla do neskoncnosti, ampak kaj hitro vidimo, da se to drugo znova in znova poraja (in pridemo v formalnologicno protirecje, ko izjavimo da je neskoncnost neskoncna adicija); zato je prava neskoncnost ravno reflektirana koncnost, je koncnost, ki odpravi to "slabo neskoncnost" in se iz drugega s tem povrne nazaj vase, s tem je drugo uskladisceno in presezeno, drugo je koncno vsebovano (na razliko tiste druge, kjer se drugobit vselej znova fabricira in izpostavlja, ob-jektivizira...) Quod erat demonstrandum.

Najbrze je spotika, ki te nenehno bode v oci tale: moti te, da trdim residuum;

moja zacetna trditev o "perpetuum mobile" kajpak ni - KOT SI VIDELA - bila namenjena nekemu izcrpnemu tretiranju; ampak sem dal le za primer. Toda ce si poblize ogledamo, kot sem ze povedal (se mi dozdeva), je namrec skorajda nesmiselno govoriti o residuumu, kajti ta pojem v totaliteti kozmosa nima vec pomena; se odpravi meja med prejeto in oddano energijo. Znotrajsistemsko pa, res, se kozmos poraja kot gibanje iz sebe.

Komaj zdaj mi je pa jasno, kaj si zelela povedati, ko si govorila, da je moja predpostavka ze to, da je kozmos neka totaliteta. Moram priznati, res, da sem tu kozmos pojmoval mnogo bolj površno. Jemal sem ga kot fizikalno summo vseh materialno obstojecih teles (torej bolj materialisticno). Ce gledamo na to iz te perspektive, namrec tako, da je zavest, um in vse ostalo le dober produkt narave (da je um kot tak le kvalitetna fabrikacija mozgan) je taksno razmisljanje povsem upraviceno. Ampak v drugem, bolj "subjektivno idealisticnem" pojmovanju se kajpak poraja tezava, ki si jo izpostavila: "Ne, ker bo vedno nekaj izven nje, ča ne drugo, mi sami, ki smo poslednji residuum."

Subjekt kot zavest o... bo vselej residuum ker ne bo zajel sam sebe; odvisno, ponavljam, od nacina "zajemanja"; v kolikor se zajame kot produkt narave (mozgan) se lahko (materialisticno gledano) zajame; v kolikor pa gleda nase kot na tistega, ki, ko razmislja o totaliteti narave - sam ostaja zunaj (kot zavest o...) se problem poraja. Lahko se tu spomnimo, kako npr. Engels v dolocenih spisih omenja, da se ta tezava poraja le ce privzamemo zavest kot protipostavljeno naravi, kot nekaj, kar ni ze vanjo zajeto.

Ce pa, ne glede na to, razmislim le na ta nacin, da je zavest kot subjekt in narava kot objekt, je ze res, da ostane ona sama kot residuum. TODA OBENEM DRZI NASPROTNO, kajti ze v tej izjavi, ki si jo podala, v vpogibu zavesti kot samozavedajoce se na lasten polozaj residuuma, ze ni vec residuum; ko si residuum izjavila si ga ze zajela, obenem pa se je s tem ustvaril nov residuum; jaz pa, ki, kot si videla, sem "zagovornik "koncnosti" ", bi rekel, da bi se bilo treba obrniti na sam ta manko pojma "kozmos", ki nam preperecuje, da bi se zajeli (in s tem nas poriva v stanje, v katerem delamo kot mlade macke, ki lovijo svoj lasten rep - seveda neuspesno - zaradi alegoricnega pomena recem neuspesno, ceravno sem ze videl macko, ki je uspela v tej dejavnosti - ampak najbrz to zdaj ni tako pomembno -). Toda takoj se lahko obrnem na moj prejsnji podvig in ti recem, da lahko na ta problem apliciram taisto kritiko kot na "vulgarno neskoncnost", kajti se tudi tukaj vedno predpostavlja neko drugo, ki pa ni nikoli presezeno (nikoli kot drugo; podobno kot "tomorrow never comes", ker je vedno drug "tomorrow" - ko ga zajamemo postane "today"; mi pa iscemo "tomorrow"; ampak on "never comes"; - ugotovitev je ravno v tem, da je v njegovi srciki ze vsebovano, da je "nevercoming" in tako drugost odpravimo a s tem tudi dosežemo); zatorej spet lahko govorimo o nekem "manku" v pojmu "mnozica". Spekulativno spoznanje, ki sem ga le v beznih ocrtih naznanil, kajpak privede da se povrnemo iz drugobiti nazaj vase (iz "antiteze" nazaj v "tezo"); in ravno tukaj sem jaz vehementen zagovornik "koncnosti".

»ker ga ne moremo dojeti kot neskončnega, se bomo od sedaj o njem pogovarjali kot o končnem, ne glede na to, kakšno je dejansko...« - S tem sem ze definitivno opravil. Nic nimam vec povedati na to. Ze Parmenid bi ti odgovoril, da "je misliti isto kar biti". Dojeti? Dejansko? - ces, je nekaj misticnega v vnanji realnosti, ki se zakriva nasemu ocesu. Romanticno. Toda jaz, kot zagovornik "koncnosti" zagovarjam nasprotno.

Re: Kozmos, drugic. Na poti k definitivnemu.

Posted by Taisha on March 15, 2002, 23:12:44 , in reply to "[Re: Kozmos, drugic. Na poti k definitivnemu.](#)"
194.249.40.243

Gorečnost ni ugasnila, odlog gre pripisati daljši odsotnosti iz domačega kraja (center za psihoterapijo psihoz). Ti si pa med tem toliko namislil, da ne vem, kje se naj lotim; si vsekakor v kvantitativni prednosti 😊

»Te stvari pisem zato, ker se mi zdi, da jih ne priznavas; se mi zdi, da vidis sintezo "vmes" med obema, ne pa v povrnitvi prve, neposredne pozicije po posredovanju same sebe vase. (Ta "vmes" pa lahko producira neko precej prakticno (v vsakdanu) heglovstvo: na vsa vprasanja vemo odgovor: "da in ne", se glasi. Kako aplikativno in rabno!)«

Govoriš, kot da v istosti ne uvidiš drugosti. Kaj je »posredovanje« drugoga drugosti? V tem sinteza je »vmes«, ne zgolj povrnitev vase, sicer ne bi bilo distinkcije, v čem je sedaj ta »nova« sinteza drugačna od prejšnje, če ne ravno v tem, da je sedaj na nek način »vmes«.

Prej si torej ti tisti, ki ne priznavaš drugosti, le istost sinteze.

Aplikativen in raben je pa paradokсно prav tvoj odgovor (ki očita to isto meni); z njim namreč skušaš domnevno izboljšati lastno »pozicijo« v diskurzu z nekakšno vnaprejšnjo diskreditacijo »da in ne – odgovorov«.

»Priti necemu do dna.

O tem govorim.«

Ja, če bi kaj takšnega kot dno obstajalo – ali pa je to ena izmed ti. metafizičnih fikcij?

»kajti moras mi se pojasniti to umetnijo, kako je lahko neka stvar nemisljiva (in to ne zato, ker ne bi bili sposobni, ampak ker ne ustreza formalno-logicnim formam, ki predpisujejo sleherni lik misli, ki predpisujejo tiste edino mozne oblike misli) - in vseeno biva; namrec oba veva, da v zatrjevanju nemisljivosti stvar ze mislis.«

Kdaj sem pa rekla, da biva? Protipostavljanje (ki ga ni enačiti z »zatrjevanjem«) ne pomeni že nujno, da oboje biva, zlasti, če gre za dvojico bit – nič (in sorodne izpeljanke). Tudi če ne-bivajočega ne zatrdim izrecno v ti. nasprotipostavljanju, pa vseeno JE postavljeno nasproti, prvič kot meja bivajočemu, drugič kot tisto drugo »zatrjevanja« in tretjič kot drugo »misljivega«. Če naj prav razumem, zatruješ, da je le, kar lahko mislimo; da bit je, ne-bit pa ni, ker je ne moremo misliti. Smešno, če pogledaš to sintagmo od daleč. Ker namreč ne zatruješ ničesar izven sintagme same: bit je, ne-bit ni. V tej isti sintagmi pa le stežka spregledaš nasprotipostavljenost.

»Nato je jasno, da je tisto, kar imenujem "vulgarna neskončnost" ne le nemisljivo, ampak kar NEOBSTOJECE in nasploh NESMISEL PAR EXCELLENCE. To je brezprizivno«

Dalje trdiš, da je neskončnost tudi nemisljiva in tako neobstoječa. Glede prvega dela izjave sem že oporekala, ponavljam: je nič bolj in nič manj misljiva kot končnost! Končnost je forma biti, vendar je vsebina biti neskončna, kar je ravno predpogoj za njeno končno oformljenost.

Drugi del izjave javlja, da je nemisljivo neobstoječe. To je problematično v večih pogledih (naštela bom kritične točke, ki pa med seboj niso nujno koherentno povezane). 1.) Evidenca glede tega, da nemisljivo ne eksistira govori drugače - en konkreten primer: tudi vsega planktona v vseh zemeljskih oceanih tvoj um ni zmožen misliti, pa plankton vseeno obstaja. 2.) Kam bomo v tej shemi vtaknili duševno manjrazvito osebo, ki ne more misliti 5 kamnov, pa zate le-ti vendarle obstajajo? Bo torej merilo obstoja »močnejši« um? 3.) Če je misel edino merilo ob-stanka, lahko zapademo v solipsizem. Vendar – ali lahko misliš svojo čisto

misel, da bi jo potrdil kot kriterij potrjevanja?

Lahko bi sicer res rekli, da neskončnost ni nič obstoječega, vendar bi morali pripoznati, da je nekaj procesualnega; da ob-stoji na način ne-obstoječnosti.

»Ze Parmenid bi ti odgovoril, da "je misliti isto kar biti".«

Potem je najbolje, da ga preprosto odmislim.

»Dejansko? - ces, je nekaj misticnega v vnanji realnosti, ki se zakriva nasemu ocesu. Romanticno. Toda jaz, kot zagovornik "koncnosti" zagovarjam nasprotno.«

😊 Če v tvoji poziciji ni romantike, potem res ne vem, kje je. On, korenjak, viteško »zagovarja« končnost, da bi svet rešil romantikov ali romantike sveta. Kar se zakriva tvojem očesu, je tvoja lastna prikrita romantika.

»Obe poziciji se mi zdita na sebi protislovni. Druga opcija (tista obratna moji) je podobna kot pri snubaski taktiki indiference, kjer se delas (drugim in sebi), da ti neka oseba ni vsec (ceravni v resnici ti je), le da jo bos dobil (ker in the eye of the beholder je indiferenca precej seksi). Torej tudi do razpora hoces ti biti podobna: ga ne bom direktno priznavala, ker ravno tako mi bo zavladal; oz. ravno z nepriznavanjem ga zares priznam. Toda... obe se mi zdita isti, zato trdim mojo.«

Dober zaznamek, pa vendar. Strinjaš se, da če se strinjamo s konceptom razpora, ga s (in v) tem takoj zanikamo; in obratno, če se z njim ne strinjamo, ga potrjujemo. (Razpor na temo razpora je ravno točka, v kateri se najlepše kaže (ne)smiselnost in (ne)zmožnost diskurza vobče.) Razumeš torej tudi protislovnost moje in tvoje pozicije: če kimam, zanikujem to, čemur kimam; če pa vztrajam v razporu, le-ta ne bo znotraj njega samega nikoli afirmiran in tako konstituiran. Pravzaprav se temu sledeč razpor, med nama, sedaj, sploh ne dogaja, čeprav imaš občutek in videz, da se.

Še zmeraj se mi namreč dozdeva, da v isti sapi, ko trdiš, da je nasprotovanje konceptu razpora enako strinjanju s konceptom razpora, ne uvidiš, da je tudi odsotnost razpora (»strinjanje«, »kimanje«) in razpora (»diskurz«) isto, kar kaže, da višje vrednotiš razpor kot odsotnost le-tega. Kajti ravno tako kot lahko rečeš, da »vse poti vodijo v razpor«, lahko porečeš tudi, da »vse poti vodijo v odsotnost razpora«, v entropijo. Če bi to uvidel, bi obstal, obmolknil in zakvakal.

»Zakaj se mi zdi, da sem to že povedal in da se ponavljam?«

Tudi sama imam občutek, da se ponavlja, oba. Ampak saj to si vedel; to je razpor, mar ne? Nikamor se ne »pride«, obstane se pa v vse manjših in manjših podrobnostih, ki so med seboj vse manj povezane (tukaj pride prav shema, ki si jo risal: puščice, ki nakazujejo razpršitev intenzitete...), zlasti, če sta oba govorca vsaj delno reflektirala relativnost »resnice«, oz. če nista reflektirala absolutne in izključne dejanskosti svoje resnice.

Ker se hočeva temu ogniti, se raje zadržujva na splošni ravni, kjer si lahko zastavima ključna vprašanja diskurza. Slej kot prej in v zadnji instanci si je treba tako zastaviti vprašanje: zakaj razpirati, zakaj ne raje molčati? Temu je bilo blizu, če se ne motim, tudi tvoje izhodiščno vprašanje oz. nastavek.

Odgovora na to vprašanje ne najdem bolj tehtnega kot »zaradi ugodja«, zaradi 'užitka zaradi užitka'. (Vse moralne imperitive, ki se nanašajo na odnos do biti, tukaj zavračam, saj se skušam spraševati iz začetka, brez apriornih temeljev.)

Vendar še vedno ostane neodgovorjeno vprašanje, zakaj raje ugodje in ne neugodje.

P.S. Glej novo poglavje »Tesnoba« - me zanima tvoje videnje fenomena.